

голѣмо е *Шелѣ* или *Селя*, раздѣлено на двѣ части *Горно* и *Долно Шелѣ*. Тукашнитѣ власи сж нови скорошни прѣселенци изъ Периволи, Авдела и други пиндски села. Има и малко фаршериоти. Тѣ живѣятъ само лѣтъ въ своитѣ каменни планински кѣщи, а зимѣ съ стадата и съ цѣлата си челядъ слизатъ въ Солунско Поле.¹⁾

Има малки влашки колонии въ Беръ, Нѣгушъ и Воденъ. Воденската колония е най-малочислена и е обългарена; нѣгушката е полуогръчена, и берската като по-многочислена още е спазила езика си, но бърже се огръчва, при всичко че има влашко новооткрито училище. Въ градеца Енидже Вардаръ има 4 влашки кѣщи, обългарени.

Значителна и важна е *мегленската влашка група*. Тя захваща източната планинска частъ отъ мѣстността Мегленъ. Състои се отъ 11 села: *Нжте*, *Бориславъ*, *Луци*, *Ошинъ*, *Люмница*, *Ума*, *Сирминина*, *Койнско*, *Куна*, *Църна Рѣка* и *Баровица*. Мегленскитѣ власи се занимаватъ съ земледѣлие, както околното българско население.²⁾ Тѣ се обличатъ като българскитѣ околни селяни и по характеръ сж имъ много приближени, затова сж изложени на постоянно обългаряване. Баровица е вече окончателно обългарена, само старцитѣ знаятъ още влашки. Църна Рѣка е полуобългарена. Населението ѝ е двуезично. Сжщото е и съ селата Койнско и Серменинъ. Въ останалитѣ села влашкиятъ езикъ е запазенъ, но възрастнитѣ мже и много жени знаятъ добръ български, пѣятъ български пѣсни и сж изложени на влиянието на околнитѣ български села.

Къмъ влахомегленската група принадлежатъ още двѣ пастирски влашки села: *Ливадия* и *Ливадица*. Тѣ сж лѣтнитѣ жилища на неодавнашни прѣселенци изъ Пиндъ. Живѣятъ отдѣлно отъ другитѣ власи и се отличаватъ много отъ тѣхъ по езикъ, нѣрави и занятие.

Въ Гевгелии има малка влашка колония, която се гърчее, но по езикъ е почти българска.

Въ Тиквешъ има малки влашки колонии въ Кавадарци и Неготино, които сж по езикъ вече обългарени.

Въ Солунъ има голѣма влашка колония, прѣселена главно отъ Москополе. Тя е сега огръчена. По-старото поколѣние знае още родния си езикъ, сжщо тѣй езикътъ е запазенъ въ новопрѣселенитѣ власи отъ Влахо-Ливада и други нѣкои мѣста, но всички сж здраво привързани къмъ гръцката община и къмъ гръцкитѣ училища и нѣма никаква надежда за национално свѣстяване.

¹⁾ Weigand, Die Aromunen, I, 219—220.

²⁾ Weigand, Wlacho-Meglen, XXVI.